

Posudek vedoucí bakalářské práce Kataríny Brányikové

Ženskost a modernismus v básních Alfonsiny Storni

Bakalářská práce Kataríny Brányikové vznikla na základě jejího čtenářského zážitku z poezie argentinské básnířky období postmodernismu, Alfonsiny Storni. Toto zaujetí je z práce patrné a rovněž oceňuji odvahu pustit se do zkoumání poezie, které se studenti spíše vyhýbají. Literární zájem se u autorky kombinuje se zájmem o otázky feminismu, ženského hnutí apod.; je však nutné říci, že nečte Alfonsinu Storni feministickým pohledem, ale spíše v kontextu doby a jako důsledek jejích rodinných poměrů a životních osudů. „Feminismus“ Alfonsiny Storni zajímá autorku práce v opozici k dnešnímu radikálnímu feministickému hnutí, které ženskost spíše potírá, zatímco zkoumaná poezie ji oslavuje.

Z výše řečeného vyplývají některé přednosti, ale zároveň i limity předložené práce. Snaha o osobní pohled, úvahy o postavení žen v dané době, o vlivu rodinných peripetií na Alfonsininu tvorbu vedou ke spíše esejistickému pojetí práce, které je však na této úrovni – v bakalářském studiu – velmi těžké udržet. Chybí pevnější zakotvení v sekundární literatuře, které by autorce pomohlo při formulaci vlastních názorů a závěrů.

Co se týče struktury, autorka postupuje od kontextu – tj. života Alfonsiny Storni a feminismu – k její básnické tvorbě. Ze života vhodně vybírá podstatné momenty, především ve vztahu k otci a dalším mužům, které se promítají do básnířčiných názorů na společenské uspořádání, ženskou svobodu aj. Kapitola věnovaná modernismu bohužel tento klíčový moment hispanoamerické literatury pojednává jen zběžně a povrchně (v podstatě jediným zdrojem jsou zde *Dějiny literatur Latinské Ameriky* Andersona Imberta, což je vzhledem k množství dostupné sekundární literatury nepochopitelné), některé formulace jsou vágní a nepřesné („Jedná se o těžko definovatelný umělecký směr, jehož pochopení je individuální záležitostí každého člověka,“ s. 24), byť jiné momenty K. Brányiková postihuje přesně: např. ambivalenci mezi modernistickou posedlostí krásou a zobrazováním životních těžkostí, vyúsťující v ironii.

Část věnovaná poezii A. Storni je zajímavá, autorka poukazuje na její spontánnost, otevřenost (zdánlivou?) doprovázenou jazykovou uměřeností a syrovostí. Dobrý je i výběr básní, na nichž Katarína Brányiková ukazuje různé polohy Alfonsinininy tvorby, ovšem i zde bylo možné jít více do hloubky a básně detailně analyzovat. Oceňuji však fakt, že se K. Brányiková pustila do překladů básní.

Navzdory všem zmíněným kladům však nelze opomenout nedostatečnou práci se sekundární literaturou, což je základní atribut odborného textu.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *dobře*.